

А. Дж. Раф

Мед с катран

Джим играеше безгрижно напълно сам в градината. Той изобщо обичаше самотата, защото можеш едновременно да задоволяваш и детското си любопитство, и жаждата за нови завоевания по време на безкрайните претърсвания до най-потайните ъгълчета на големия и напълно занемарен двор. Освен това тук е по-малко вероятно да чуеш предупредителните навиквания на мама.

Дълбоко нагазил високите треволяци и храсти, които го скриваха от външния свят, Джим наистина преживяваше своя душевен комфорт. Слънцето беше високо отгоре, а малкото царство на джунглата криеше за цял ден напред какви ли не непреживени удоволствия.

Дойде време за обяд и мама го повика у дома. Той с видимо неудоволствие прие това нахлуване в собственото му царство, но усети, че вълчийят апетит става по-силен от омразата към диктатурата на възрастните. Накратко – бавно, с нежелание, минавайки по околните пътеки, Джим отиде до задната врата, която водеше към кухнята. По време на своите блуждения по неутъпканите влажни пътеки, Джим бе станал целият в кал, но въпреки това се почувства обиден, когато мама му направи забележка. Обаче покорно изми ръцете си, а после с охота погълна обяда, гарниран с добрата усмивка на мама. Тя искрено вярваше, че е голямо щастие да имаш толкова самостоятелен и напълно независим син.

Подир обяд заваля и тя му забрани да излиза, тъй че не му оставаше нищо друго, освен да седне пред камината в гостната и да гледа мятания се над цепениците пламък. Мама го гледаше с любов, когато той, сещайки се за нещо, бръкна дълбоко в джобовете на панталона и извади мръсна поомачкана кибритена кутия. Отвори я и показа един доста голям, мъхнат, съвсем сънлив на вид паяк, явно негов приятел от сутрешните игри.

Преди мама да успее да каже нещо, Джими, с типичната за повечето малки деца безгрижност и безцеремонност, откъсна всички крачка на паяка, а черното му телце хвърли в камината. Лицето му се огря от усмивка на задоволство, когато с леко припукване жарта погълна мъничката жертва, а в дланта му все още сякаш потръпваха безпомощните лапички.

След като получи съответната доза мъмрене и като се убеди, че повече не му се полага да излиза в градината, Джим стигна до извода, че трябва да прекара остатъка от деня в компанията на малката си сестричка Луиза. Тя винаги се държеше прилично, с достойнство и не

споделяше нито едно от увлеченията на брат си. Джим не намираше време за нея.

Мама се зарадва като видя, че двете деца се качиха на горния етаж. В детската стая е по-чисто, отколкото в градината, освен това има още една камина, тъй че няма да изстинаг. Ще има да си играят волно до следобедния чай...

Времето минаваше. Към пет майката на Джим се качи нагоре и влезе в детската стая. Когато отвори вратата, гледката пред очите ѝ се отпечата върху лицето на една напълно обезумяла жена. Смъртно бледа тя изригна див, почти неземеен вопъл, след което се обърна и загубила ума и дума, едва не падна, хукна надолу по стъпалата, обгръщайки целия дом с ехото на неистови писъци.

Джим се намръщи. Отдавна се бе отказал от всякакви опити да разбере поведението на възрастните, затова още по силно стисна дръжката на обагрения в кръв трион от набора „Млад техник“. Беше твърдо решил да продължи играта си. На масата лежеше разчлененото тяло на Луиза – с втъкната в устата голяма тапа, здраво вързана с тиксо, със здраво омотано с въже тяло. Кръвта се стичаше на тъмночервени, гъсти струи, капеше върху масата, бавно се всмукваше в тъканта на килима и покривката, по стените имаше стичащи се петна като крачеши амеби. От камината се долавяше сладникавия дим на овъглени детски крайници, на които тук-там се издуваха и с игриво пльокане се пукаха блестящи мехури.

Джим се почеса по тила с неприятно лепкавата длан. Постоянно го измъчваше въпросът какво „тиктакаше“ вътре в Луиза.

Впрочем дъждът беше спрял и пак ще може да излезе в градината, там е много по-весело.

КРАЙ

© А. Дж. Раф

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.3/2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11565>]